

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **M. H. L.**, narozený „X“,
státní příslušnost Indická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. MV-138382-4/SO-2018,

takto:

- I Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 3. 2019, č. j. MV-138382-4/SO-2018, se pro **vadu řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č. j. MV-138382-4/SO-2018, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 9. 2018, č. j. OAM-3199-36/ZM-2017, kterým mu podle § 42g odst. 7 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) nebyl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě konstatoval, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího správního orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zároveň byl přesvědčen, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Při vydání rozhodnutí byla rovněž zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činností správních orgánů, a to § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce nesouhlasil s posouzením důvodů pro zamítnutí své žádosti. Domníval se, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a poukazoval na skutečnost, že podklady, jejichž absence je mu vytýkána, doložil v rámci odvolacího řízení. Žalovaný však tento krok nereflektoval a ani v průběhu řízení na něj nijak nereagoval. Stejně tak o tom není žádná zmínka v žalobou napadeném rozhodnutí.
4. Žalobce byl přesvědčen, že z jím doložených dokladů je zjevné, že splňuje veškeré podmínky pro prodloužení povolení pobytu. Nadto zdůraznil, že mu nebylo umožněno doložit předmětné doklady dříve v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Nebyl mu totiž poskytnut dostatečný prostor pro odstranění vad žádosti. K tomu poukázal na znění § 82 odst. 4 správního řádu a podotkl, že požadované doklady nemohl reálně doložit dříve i z toho důvodu, že je neměl k dispozici, a tudíž bylo nezbytné reflektovat jejich doložení v rámci odvolacího řízení.
5. Dále měl žalobce za to, že postup správních orgánů ve věci byl výsledkem přepjatého formalismu a neodpovídá požadavkům na výkon dobré správy. Splnění zákonných podmínek pro posouzení žádosti žalobce bylo zjevné a vydání kladného rozhodnutí nic nebránilo. Žalobce tvrdil, že má potřebné vzdělání i praxi a trvání na nostrifikaci středoškolského diplomu bylo nadbytečné opatření. V této souvislosti žalobce poukazoval na zásadu materiální pravdy, kterou je správní orgán při svém rozhodování vázán, a nutnost hledat spravedlivé řešení. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům uloženo odhlédnout od formalistického přístupu a v co možná nejvyšší možné míře se zaměřit na nalézání spravedlivých řešení. Žalobce rovněž uvedl, že i kdyby jím doložené doklady byly nepřijatelnými novotami, správní orgány měly dostatek podkladů k tomu, aby dospěly k závěru, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro změnu zaměstnavatele. K možnosti a především správnosti takového přístupu žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírku nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo na Sbírku nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19, a poukázal na fakt, že Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický přístup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodnění zřejmé nesprávnosti. Žalobce dále konstatoval, že ve věci tzv. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přepjatého formalismu již rozhodoval v souladu s výše uvedenými názory i Nejvyšší správní soud a poukázal na jeho rozsudek ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56.

6. Závěrem žalobce uvedl, že v jeho případě bylo rozhodováno v rozporu s výše uvedenými principy a zdůraznil, že dlouhodobě pracoval v pohostinství, kde vykonával stejnou pracovní pozici, na jakou chtěl své pracovní místo změnit. Žalobce byl toho názoru, že žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Ve vyjádření konstatoval, že žalobce ke své žádosti doložil pracovní smlouvu uzavřenou se společností Mountain Collection s. r. o., a to nedatovanou. Správní orgán prvního stupně poté zjistil, že žalobce hodlá být zaměstnán na pracovní pozici „kuchaři kromě šéfkuchařů, pomocní kuchaři (5120)“, uvedenou v Evidenci volných pracovních míst pod č. 11 899 180, obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Minimální stupeň vzdělání bylo požadováno střední odborné (vyučení). S ohledem na uvedené správní orgán prvního stupně vydal výzvu k odstranění vad podané žádosti, na jejímž základě požadoval doložení dokladu prokazujícího odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání. Žalobce k výzvě předložil doporučení indické restaurace MASALA Royale, ve které pracoval od 6. 11. 2012 do 30. 4. 2016, diplom v oboru potravinářská výroba, ze kterého je zřejmé, že absolvoval kurz a splnil závěrečné zkoušky konané v roce 2003/2004, a potvrzení o tom, že absolvoval šestiměsíční průmyslovou stáž v době od 15. 6. 2004 do 15. 12. 2004 v Taj Jaimahal Palace, Džajpur. V návaznosti na to správní orgán prvního stupně opětovně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti s tím, že žalobcem doložené doklady neprokazují odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání a požadoval doložení tzv. nostrifikační doložky, kterou by bylo prokázáno, že předložené doklady jsou rovnocenné se středním odborným vzděláním (vyučením). Jelikož nebyla správnímu orgánu prvního stupně nostrifikační doložka žalobcem předložena, nepodařilo se správnímu orgánu prvního stupně ověřit údaje uvedené v žádosti žalobce, a jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty tudíž zamítl. Se shora uvedeným postupem se žalovaný plně ztotožnil.
8. K žalobcem tvrzenému nepřihlídnutí k dokladům doloženým v rámci odvolacího řízení žalovaný konstatoval, že tyto mu byly doručeny až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to 26. 3. 2019, a s ohledem na to se o nich v předmětném rozhodnutí nemohl zmínit.
9. Žalobou napadené rozhodnutí poté žalovaný nepovažoval ani za přepjatě formalistické. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Primárně se soud zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nijak nevyjádřil k podkladům, které žalobce předložil v průběhu odvolacího řízení a jejichž absence mu byla vytýkána správním orgánem prvního stupně. Podle žalobce na ně žalovaný nijak nerefletoval a nezaujal k nim žádné stanovisko.
14. Soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, následně shrnul odvolací námítka žalobce uplatněné v doplnění blanketního odvolání ze dne 22. 10. 2018, k nimž se zároveň vyjádřil (strana 3-6). Po posouzení dokladů, které žalobce předložil ke své žádosti v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně a po prověření postupu správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a podané odvolání není důvodné. Žalovaný konstatoval, že žalobce, přestože mu byla poskytnuta správním orgánem prvního stupně dostatečná doba pro předložení nostrifikační doložky příslušného orgánu České republiky, tuto nedoložil. Jelikož tak neučinil, nemohl správní orgán prvního stupně učinit jiný závěr než, že žalobce nesplňuje vzdělání požadované zaměstnavatelem a jeho žádost zamítnout.
15. Soud dále shledal, že žalobou napadené rozhodnutí skutečně neobsahuje žádnou zmínku o tom, že by žalobce v průběhu odvolacího řízení předložil další podklady ke své žádosti a ani jejich hodnocení. Soud zároveň ovšem nepřehlédl skutečnost, že žalovaný ve vyjádření k podané žalobě tvrdil, že se k žalobcem poukazovaným podkladům nemohl v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřit, neboť tyto mu byly doručeny až dne 26. 3. 2019, tj. po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
16. Soud k tomu z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce nejprve dne 24. 10. 2018 doplnil k výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 1. 10. 2018 své blanketní odvolání. V doplnění svého odvolání namítal, že má za to, že splňuje podmínky pro vydání souhlasu se změnou zaměstnavatele a podotkl, že v současné době vyřizuje v Indii další doklady týkající se jeho vzdělání a že požádal o nostrifikační doložku. Rovněž avizoval, že ihned po jejím obdržení bude zaslána správnímu orgánu. Dne 1. 3. 2019 správní orgán prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stupně obdržel od žalobce výpis z živnostenského rejstříku vyhotovený dne 29. 1. 2019, který postoupil žalovanému, jenž jej obdržel dne 12. 3. 2019. Dále je ze správního spisu zřejmé, že dne 12. 3. 2019 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno od žalobce podání ze dne 5. 3. 2019, v němž žalobce konstatoval, že k odvoláním podaným ve věci neprodloužení zaměstnanecké karty a neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele předkládá aktuálně nostrifikované doklady týkající se uznání platnosti dosaženého vzdělání. Přílohu tohoto podání poté tvoří rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 14. 1. 2019, č. j. 6189/SMT/2018-6, kterým krajský úřad rozhodl o uznání platnosti zahraničního vysvědčení v České republice, Nostrifikační doložka o uznání platnosti zahraničního dokladu o dosažení vzdělání v České republice, Vysvědčení žalobce se známkami z maturitní zkoušky z roku 2002, kterou absolvoval na Státní střední škole v Rádžastánu, Vysvědčení žalobce se známkami z maturitní zkoušky z roku 2000, kterou absolvoval rovněž na Státní střední škole v Rádžastánu, Potvrzení vydané Státní střední školou v Rádžastánu ze dne 16. 11. 2019 o tom, že byl žalobce řádným studentem 9. až 11. třídy této školy, obsahující též výčet jednotlivých žalobcem absolvovaných předmětů.

17. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalovaný žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15. 3. 2019 předal k poštovní přepravě dne 18. 3. 2019, přičemž shora poukazované podání žalobce ze dne 5. 3. 2019, včetně jeho příloh, bylo žalovanému prostřednictvím správního orgánu prvního stupně doručeno až dne 26. 3. 2019.
18. Soud k tomu uvádí, že podle § 17 odst. 1 správního řádu obsah správního spisu tvoří mj. podání účastníků řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, tvoří správní spis všechny dokumenty týkající se téže věci; odborná literatura k tomu dodává, že obsahem spisu je „vše, co nějak souvisí s řešenou věcí a bylo předloženo účastníky řízení či opatřeno správním orgánem. Výjimku tvoří skutečnosti obecně známé, které nemusejí být zachyceny v obsahu spisu, neboť se ani nedokazují.“ (POTĚŠIL a kol.: Správní řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2015, 816 s.). Žalobce provedl u správního orgánu prvního stupně v době vedení odvolacího řízení dvě podání, která se stala součástí vedeného správního spisu (podání ze dne 1. 3. 2019, resp. předložení výpisu z živnostenského rejstříku, a podání ze dne 5. 3. 2019, které kromě průvodního dopisu obsahovalo nostrifikační doložku, vysvědčení žalobce a potvrzení Státní střední školy v Rádžastánu), o čemž vypovídá evidence spisového materiálu, přidělení čísel jednacích těmto dokumentům a jejich fyzické zařazení do spisu. I když správní orgán prvního stupně již před obdržetím uvedených podání žalobce postoupil jím vedený správní spis žalovanému, nebyla vyloučena možnost, aby byl tento spis v průběhu odvolacího řízení dále doplňován o později doručené listiny. Předmětná podání žalobce tak byla v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu učiněna součástí správního spisu, přičemž správní orgán prvního stupně byl povinen je zaslat žalovanému. Ačkoliv jistě nelze po správních orgánech požadovat, aby veškerá podání účastníků řízení učiněná v době, kdy již probíhá řízení před odvolacím správním orgánem, byla odvolacím orgánům přeposílána v rádech hodin, a to především s přihlédnutím k nutným organizačně technickým úkonům správních orgánů, kvalita a pružnost komunikačního mechanismu mezi správním orgánem prvního stupně a odvolacím orgánem nemůže jít k tíži účastníka řízení, což se ovšem v nyní projednávané věci v případě doplnění podkladů žalobcem dne 12. 3. 2019 stalo.
19. Soud v daném případě považuje za podstatné, že žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně předmětné dokumenty (nostrifikační doložku, vysvědčení, potvrzení ze státní školy) dne 12. 3. 2019. Uvedené doklady se tak do dispozice správních orgánů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostaly před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí, k němuž došlo až dne 18. 3. 2019. Soud podotýká, že na žalobou napadeném rozhodnutí je sice uvedeno datum 15. 3. 2019, nicméně k vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu došlo až dne 18. 3. 2019, jak je zřejmé z otisku razítka označeného slovy „vypraveno dne“, kterým bylo napadené rozhodnutí opatřeno. Teprve vydání rozhodnutí má totiž účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, nebo ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008-52). Soud má s ohledem na uvedené za to, že zde tudíž existoval dostatečný časový prostor mezi doručením předmětných listin správnímu orgánu prvního stupně a vypravením žalobou napadeného rozhodnutí k tomu, aby se žalovaný mohl dozvědět o jejich podání dříve, než došlo k vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně však listiny předložené žalobcem nepostoupil žalovanému obratem, a žalovaný je tak nemohl vzít v potaz, zmínit je ve svém rozhodnutí a učinit o nich úvahu, což ovšem nelze klást k tíži žalobce.

20. V nyní projednávané věci tak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela postrádá posouzení podkladů předložených žalobcem (dne 12. 3. 2019) v průběhu odvolacího řízení, ačkoliv se žalovaný měl těmito listinami zabývat a vysvětlit, jaký význam pro dané řízení mají. Soud podotýká, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). V odůvodnění napadeného rozhodnutí by tak mimo jiné mělo být uvedeno posouzení toho, zda předložení listin žalobcem dne 12. 3. 2019, tj. v průběhu odvolacího řízení, bylo rozhodující pro posouzení odvolání žalobce, či nikoliv. Dané se ovšem nestalo. Nadto soud uvádí, že nezůstala bez povšimnutí ani skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikde nezmínil ani o doplnění podkladů žalobcem dne 1. 3. 2019, tj. o výpis z živnostenského rejstříku, ačkoliv tato listina se do dispozice žalovaného dostala již dne 12. 3. 2019, tj. před vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
21. Na požadavku, aby se správní orgán vyjádřil, jaký význam mají žalobcem předložené doklady pro dané řízení, je v daném případě nutné trvat, a to zaprvé z toho důvodu, aby žalobce porozuměl, proč v odvolacím řízení neuspěl, a v jaké je z hlediska doložených podkladů procesní situaci. Zadruhé, jak již uvedl soud výše, je dodržení této povinnosti nezbytné z důvodu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
22. V tomto kontextu zdejší soud zdůrazňuje, že soud má za úkol přezkoumávat zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Správní soudnictví je formou soudní kontroly veřejné správy. Soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž však svou činností nenahrazuje prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57). Pokud z rozhodnutí správního orgánu v některé otázce nevyplývá, proč správní orgán postupoval tak, jak postupoval, jedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu a zhojit vadu řízení. V projednávané Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci se jedná o vadu, která vznikla nepředložením předmětných listin žalovanému, resp. chybějícím posouzením listin, které žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně v průběhu odvolacího řízení. Soud nemůže předjímat, zda by předložené listiny mohly mít vliv na napadené rozhodnutí žalovaného, anebo zda je žalobce mohl uplatnit dříve a žalovaný neměl povinnost k nim přihlížet (§ 82 odst. 4 správního řádu). Takovýmto postupem by totiž fakticky žalobci odňal právo na posouzení věci jednou instancí ve správním řízení. Je úkolem žalovaného, aby sám uvážil o žalobcem předložených listinách, a to jak o těch, které mu byly doručeny správním orgánem prvního stupně až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tak i o těch, které mu byly doručeny před jeho vydáním, a aby je přezkoumatelně vyhodnotil.

23. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude se tedy muset zabývat podklady předloženými žalobcem v odvolacím řízení a učinit o nich úvahu. Protože je dané pochybení odstranitelné i jen v řízení před správním orgánem II. stupně, nepřikročil již soud současně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
24. Námitkami žalobce, že splňuje veškeré podmínky pro vyhovění jeho žádosti, že jím předložené listiny předložené v průběhu odvolacího řízení nejsou nepřípustnými novotami a dále námitkami zpochybňujícími dostatečné zjištění skutečného stavu věci a vytýkajícími žalovanému, že jeho rozhodnutí je výsledkem přepjatého formalismu, se soud nezabýval, neboť v situaci, kdy nebylo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, jak žalovaný nahlíží na žalobcem předložené listiny, bylo by hodnocení shora uvedených námitek ze strany soudu předčasným.
25. Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Císaře po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z částky 1 428 Kč odpovídající DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. srpna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)